

καίων μας. Ἐπαναλαμβάνοντες θερμὰς παρακλήσεις ὑμῶν ἐπικαλούμεθα τὴν εὐφυῶ καὶ νομικὴν προστασίαν σας ὑπὲρ δικαίων μας ἐν τῇ Τριῳρίᾳ καὶ ἐν τῇ Βουλῇ.

Πεποιθότες ὅτι ἡ ἐπαναληπτικὴ αὕτη αἰτησίς μας θὰ ἔχῃ αἰσιώτατον πέρας, ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως.

(Ἐπονται αἱ ἄνω ὑπογραφαί.)

Οἱ φίλοι σας

Ἀναστάσιος Βενέτης, κλπ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

εἶδε καθ' ὁδὸν στρατιώτην φέροντα ἀνὰ χεῖρας βαρεῖαν κάλαθον πλήρη ὀψωνίων. Τὸν προσεκάλεσε καὶ ἐσημείωσε τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ οὗ ὑπηρεσίαν ἐξετέλει ὁ ταλαιπώρος στρατιώτης.

Ὁ βασιλεὺς φαίνεται ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῇ *Μη Χάρεσαι* δημοσιευθέντα πολυθρύλητα ἄρθρα : "*Ἀν' ἡμῖν Βασιλεὺς*", τὰ ὁποῖα καὶ σπουδαίως καὶ ἀστείως τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὤφειλε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ κράτους, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἔλαβε μετὰ σπουδαιότητος.

Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Βασιλέως νὰ ἐκφράσῃ τὴν βασιλικὴν του δυσαρέσκειαν εἰς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀξιωματικούς· οἵτινες μεταχειρίζονται τοὺς στρατιώτας διὰ χαμάλιδες, ὑπηρέτας, νταντάδες, παιδαγωγούς, μαγειροὺς, λούστρους κτλ. εἶναι πρᾶξις ἐκ τῶν ἐπιστημωτέρων καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ μείνουν ἀσυγκίνητοι οἱ κύριοι ἀξιωματικοί, οἵτινες πρὸ παντός ἄλλου δέον νὰ εὐλαβῶνται τὴν βασιλικὴν θέλησιν, ἀφοῦ ἀρχηγός των εἶναι ὁ Βασιλεὺς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ καρποφορήσουν τὰ *Ἀν' ἡμῖν Βασιλεὺς* ἄρθρα τοῦ *Μη Χάρεσαι*, δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ ὁ βασιλικὸς ζήλος εἰς τὸν κάλαθον τῶν ὀψωνίων τοῦ πτωχοῦ στρα-

τιώτου. Πρέπει νὰ ἐκταθῇ εἰς πολλὰ, διότι εἰς τὴν μανίαν αὐτὴν τῶν φορολογικῶν σχεδίων, πιθανὸν ὁ *Αἰὼν* νὰ προτείνῃ φόρον ἐπὶ τῶν ἀργῶν καὶ τότε δὲν ἤξεύρομεν τί γίνεται.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

πρέπει νὰ καλύπτονται καὶ ἄλλα πάλιν ν' ἀποκαλύπτωνται· διὰ τὰ πρῶτα τὸ *βέλο*, ὁ κορσές, τὸ δικτυωτὸν, εἶνε ἀληθεῖς εὐεργεταί· ὁ *Αἰὼν* δὲν συμφωνεῖ εἰς τοῦτο· θέλει ἀποκαλυπτῆρια· θέλει νὰ τοῦ εἴπωμεν—ἐπειδὴ ἐπρότεινε τὴν φορολογίαν τῶν δημοσιογράφων—ὅτι ὑπάρχουν δημοσιογράφοι καὶ δημοσιογράφοι. Θέλει νὰ τοῦ εἴπωμεν, ἐπειδὴ θέλει τὸν ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φόρον νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ὅτι οἱ οἰκονομολόγοι ποιοῦσι διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας κεφαλαίων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀργῶν, τοῦ μὴ ἐχόντων καμμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου ἢ τῆς πένας σου ἢ τοῦ ἐγκεφάλου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου· ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ φορολογηθῶμεν ἡμεῖς καὶ αὐτὸς ἐξ ἴσου καὶ καθ' ἡν περίπτωσιν ἔχομεν ἴσα κέρδη, διότι ἡμεῖς μὲν τρεφόμεθα ἐκ τῶν ἀγώνων ἡμῶν, καταβαλόντες εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν μας ἐργασίαν μόνον, ἐνῷ αὐτὸς τρέφεται ἐκ τῶν κεφαλαίων τὰ ὁποῖα ἄλλοι τοῦ κατέβαλον· καὶ δι' αὐτὸ ἡ μὲν ἐπιχειρήσις αὐτοῦ εἶνε παχεῖα, ἡ δ' ἐπιχειρήσις ἡμῶν εἶνε ἰσχνή. Καὶ διότι ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του ἀνεμίσχθησαν ἀμαρτωλὰ κεφάλαια, διὰ τοῦτο ὑπερασπίζεται ἀμαρτωλὰς ἰδέας.

Οὐχ' ἤττον καὶ ἡμεῖς δεχόμεθα νὰ φορολογηθῶμεν· ἀλλὰ, τελευταῖοι· θὰ φορολογηθοῦν πρῶτα ὅλοι οἱ πάτρωνες τοῦ *Αἰῶνος*, ἔπειτα ὁ πάτρων *Αἰὼν* καὶ τελευταῖοι ἡμεῖς.

— Εἴξευρα ἐγὼ τί ὦραν ἤθελε ν' ἄλθῃ ὁ κύριός μου; εἶπεν ἡ γραῖα Μανώ. Καὶ πῶς ἤμπορούσα ἐγὼ νὰ τὸ εἴπω τῆς κυρίας, ἀφοῦ δὲν ἤξευρα. Καὶ πῶς με ἐνοχλοῦν ἐμὲ, γραῖαν γυναῖκα, καὶ δὲν ἔχω μίαν ὦραν ἡσυχίαν, καὶ ὅλα εἰς τὸ κεφάλι μου ξεθυμαίνουν, καὶ ἔχω καὶ τὸν πλευρίτην τὸν γέρο-Μάνον, ὁποῦ ἐγῆρασε, καὶ δὲν εἶναι διὰ τίποτε, καὶ με κατεδίκασε ἡ Μοῖρά μου νὰ ἔχω τέτοιον πλευρίτην...

— Τί λέγεις, γραῖα Μανώ· ἐκράξεν ἀνυπομονοῦσα ἡ Αὐγούστα· ἤξεύρεις τί λέγεις; Τὴν εἶχες προσχεδιασμένην αὐτὴν τὴν φλυαρίαν;

— Δὲν εἴξεύρω ἐγὼ τίποτε, εἶπεν ἡ γραῖα. Καὶ ἄς με ἀφάνουν ἡσυχῇ, με φθάνουν αἱ ἀμαρτίαι μου, καὶ ἄλλα ἡ ῥάχη μου δὲν σηκώνει.

— Τί σὲ λέγω ἐγώ, καὶ τί με λέγεις σύ! ἐκράξεν ἡ Αὐγούστα. Ἐγὼ σοὶ εἶπα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς νὰ μ' εἴπῃς εἰδήσιν, ὅταν ἐφθασεν ὁ σύζυγός μου, καθὼς σοὶ εἶχα παραγγεῖλει, ἀλλὰ δὲν ἦλθες.

— Ἐμποροῦσα, ἐγώ, γραῖα γυναῖκα, νὰ φέρω τὴν εἰδήσιν τῆς κυρίας; Καὶ ποῦ ἤξευρα ἐγὼ πότε ἤθελε φθάσει τὸ πλοῖον! Καὶ ἔχω τόσην ζάλην, τόσην σκοτούραν εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ ἡμέραν νύκτα ἡσυχίαν δὲν ἔχω...

— Ἀλλὰ πάλιν! ἐτρελλάθης, γραῖα Μανώ! κάμεις πῶς δὲν ἐννοεῖς!

— Δὲν ἐννοῶ ἐγώ! καὶ με φθάνουν οἱ πειρασμοὶ ὁποῦ συντυχαίνω, καὶ τὰ βάσανα ὁποῦ τραβῶ.

— Δὲν ἤμπορούσες τοῦλάχιστον νὰ εἴπῃς εἰς τὸν σύζυγόν μου νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κοιτῶνά μου; Σοὶ εἶχον εἰπεῖ ρητῶς ὅτι οἰκνυθήποτε ὦραν καὶ ἂν ἐπανήρχετο, εἴτε ἐξυπνος ἤμην εἴτε ἐκοιμώμην, ἐπεθύμουν νὰ μάθω εὐθὺς τὴν ἀφίξίν του.

— Δὲν εἴξεύρω ἐγὼ τίποτε· καὶ ἔχω μεγάλην ταραχὴν καὶ φουρτούναν εἰς τὸ κεφάλι μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ με λυπηθῇ, διότι εἶμαι γραῖα γυναῖκα. Ἐχω καὶ τὸν πλευρίτην τὸν ἄνδρα μου, ὁποῦ δὲν ἀξίζει οὔτε δι' ἓνα πράσον, καὶ τρώγει ἔτοιμα, καὶ ποτέ του δὲν σιέται ἀπὸ τὸν τόπον του. Χρειάζεται μοχλὸς διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἡ Αὐγούστα ἐνόησεν ὅτι ματαίως ἐπέμενε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης. "Ὅθεν τὴν ἀπέπεμψε καὶ ἀπηλλάχθη αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Τὴν ἐπομένην νύκτα ἡ Αὐγούστα κατήχησε τὸν σύζυγόν της, οὗτος δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν ἐπιούσαν τὸν ξένον, μετὰ τῆς γαλέρας ἣν τῷ ἐδώρησεν.

Ὁ Σανούτος ὠσφράνθη τὸν ἀέρα πρὶν ἢ τῷ εἴπωσι τι καὶ μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Μαύρου ἐπὶ τοῦ πλοίου.

— Ἐνόησες, Μιρχάν, ἐν πράγμα; τῷ εἶπε.